

Permetin-me fer una breu presentació d'aquest seminari que encetem avui.

La Societat Catalana d'Estudis Jurídics, seguint la iniciativa feta per part de l'Acadèmia de Jurisprudència de Catalunya el curs 1932-1933, ha volgut fer un seminari sobre l'Estatut d'autonomia acabat d'aprovar, tal com es va fer llavors amb el primer Estatut d'autonomia de la Catalunya contemporània.

L'objectiu és fer una reflexió sobre els principals reptes que planteja el nou Estatut.

Des d'aquesta casa, l'acadèmia nacional de Catalunya, com sempre diu el nostre president, ens plantegem tractar especialment de la regulació de la llengua, l'ordre judicial, les finances, els drets estatutaris, l'ordenació del territori i el nostre dret civil.

Aquestes conferències seran editades com a número extraordinari de la *Revista Catalana de Dret Privat* dins d'aquest mateix any per fer el màxim de difusió de les reflexions que ens faran els conferencians que hem convidat: Carles Viver, Jaume Vernet, Alfons López Tena, Elisenda Paluzie, Marc Carrillo, Enric Argullol i Ferran Badosa.

Des de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics cridem a fer una reflexió serena i crítica amb un sol objectiu i punt de referència, que és, tal com diu el títol del seminari, analitzar l'Estatut com a dret de Catalunya en la perspectiva dels drets que li corresponen al nostre poble com a nació a l'inici del segle XXI.

Aquest cap de setmana el bon amic Eudald Carbonell feia una reflexió sobre el nostre poble a *Presència* i deia: «Hem de donar coherència a la definició de nació, és un conjunt d'éssers humans que viuen en un territori, que tenen una mateixa història i costums semblants o idèntics, sovint amb la mateixa llengua i, sobretot, amb la consciència suficient per a disposar d'un govern propi. Hem d'entendre el concepte de nació com un artefacte històric de tipus polític sustentat per un poble, amb identificació social, cultural i col·lectiva conscientment

acceptada. Per tot això, Catalunya és una realitat nacional històrica; el poble català ha d'aconseguir de tenir un reconeixement universal i l'ha de reclamar de manera persistent; cal lluitar per aconseguir-ho amb l'objectiu d'integrar-nos, sense nostàlgia regressiva, a les noves realitats i a les unitats de països i nacions del món que estan en constant moviment, independentment que tinguin o no estat.»

Amb aquesta llibertat i amplitud d'horitzons ens plantegem aquesta reflexió sobre un estatut que ha viscut un procés complex i del qual encara no s'esperen bons auguris.

Les expressions populars són sovint un reflex de la saviesa comuna que traspua l'experiència dels processos històrics. Des de l'experiència que les constitucions espanyoles no han estat un referent per a les aspiracions del nostre poble, els nostres avis deien, amb una visió crítica, «et faran jurar la Constitució» o «em van fer jurar la Constitució» com un sinònim de fer passar per l'adreçador. Esperem que aquesta expressió no la torni a fer de trista realitat la resolució que faci el Tribunal Constitucional.

Fem lliurement i oberta aquestes reflexions, que ens donaran una visió d'on som, a què aspirem en la perspectiva del futur que té i tindrà el nostre poble.

Josep Cruanyes i Tor
President de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics